

s sokszor percének köszvény az átka,
e moralista szellemességét
úgy élvezem, mint Ön szenvedélyét
az estének, ha üdvöt ígérő,
La Rochefoucauld, ki ítélet-mérő,
megjegyezte, hogy művészet regényem,
férjura, Ön nem tudja szenvedélyem.

D. TADIJANOVICS:

Idegen talpak alá lököm a szívem

I.

Te már nyugszol apám. A ráasztusjei
Temetőben pihenteted csontod,
Hantodra ráhull az éj barna szárnya.
Nem érzel föl többé korán,
Hogy hajnal előtt a saroglyába a lovaknak
szénát vess.

Elkorhad lassan a fejfád,
Szél kószál a sírod fölött —
Nem cserzi már ki a képed,
Mint midőn a határt jártad.
A rétre bő harmat száll: könnyez a lucerna;
Házunkban csönd penészlík s szunnyad a szegénység.

Nem aggaszt a fészekrakás gondja,
Az otthon melege nem ragyog arcomon.
Távol tőlem omladozik az atyai ház.

II.

Jó apám, ha nem fogsz a betűvetésre,
Bizony, régen házasember volnék
S lehetne immár öt-hat kisfiam.
Tavasszal szántanék-vetnék, nyáron aratnák,
Ősszel jó pálinkát főznék
S részeg fővel porlekednék
A szomszédokkal.

És végül, a gyerekek majd lefognák a szemem
S egy szürke délutánon mellédfektetnének
a temetőszélen, hol jeltelenül
porladnak régholt őseink.
Aztán hazamennének
Jószágot itatni.

De én idegen talpak alá lököm a szívem:
Az ismerősök elfordulnak tőlem!
S összesúgnak, hogy félküllős vagyok.

Fordította: P a p J ó z s e f